

ตอนที่ ๘

เมื่อเริ่มอยู่วัดปากน้ำ

วัดปากน้ำเป็นพระอารามหลวง สร้างขึ้นมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ตั้งอยู่บริเวณปากคลองภาษีเจริญ ซึ่งคลองภาษีเจริญเป็นคลองที่เชื่อมระหว่างคลองบางกอกใหญ่กับแม่น้ำท่าจีน

บริเวณปากคลองภาษีเจริญด้านที่เชื่อมกับคลองบางกอกใหญ่ ได้มีการทำประตูน้ำ ซึ่งสร้างอยู่ติดๆ กับวัดปากน้ำ เมื่อปี พ.ศ.๒๔๕๑ ก่อนที่หลวงพ่อกะโปงจะย้ายมาอยู่วัดปากน้ำ ๑๐ ปี

ประตูน้ำนี้ทำให้มีน้ำในลำคลองตลอดทั้งปี การเดิน เรือก็สะดวกขึ้น เพราะไม่ต้องติดที่ดอนเมื่อถึงฤดูแล้ง

การสร้างประตูน้ำต้องลงทุนเป็นเงินก้อนใหญ่ ทางรัฐจึงเก็บค่าธรรมเนียมจากเรือแพที่ผ่านประตูน้ำ โดยเมื่อแรกเปิดได้จัดเก็บ ดังนี้

เรือกลไฟ หรือเรือยนต์

ปากกว้างตั้งแต่ ๑ เมตร ลงมา ยาวเมตรละ ๒๕ สตารางค์

ปากกว้างเกิน ๑ เมตร ยาวเมตรละ ๓๐ สตารางค์

แพ คิตตารางเมตรละ ๒ สตารางค์

เรือพาย เรือแจว ปากกว้างไม่ถึงเมตร ยาวไม่เกิน ๓ เมตร เสีย ๑ สตารางค์

เรียกกันในสมัยนี้กันว่า คลองภาษีเจริญ เป็นโกลเวย์ทางน้ำ ที่ทำให้การเดินทางเรือสะดวก ประหยัดเวลา เหมือนอย่างกับโครงการดอนเมืองโกลเวย์ ในสมัยปัจจุบัน ที่ทำให้การเดินทางโดยรถยนต์สะดวก ประหยัดเวลาขึ้น

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยดำรงสมณศักดิ์ เป็นพระธรรม-
วโรดม ได้บรรยายสภาพวัดปากน้ำ เมื่อครั้งที่หลวงพ่อบริเริ่มไปอยู่ว่า

“...สภาพวัดปากน้ำสมัยนั้นทุกอย่างไม่เรียบร้อย มีสภาพกึ่งวัดร้าง เป็นที่ควรแก้ไขให้เป็นวัดสมสภาพ

ขณะนั้นมีพระเก่าอยู่ประมาณ ๑๓ รูป กล่าวกันว่า พระและชาวบ้านที่นั่นมีอศัญญาตเป็นนักเลง พระเก่าก็ไม่ค่อยตั้งอยู่ในธรรมวินัย ยากจะปกครอง ดูแลได้...”

เมื่อหลวงพ่อบริเริ่มไปอยู่วัดปากน้ำ งานแรกที่ท่านทำคืออะไร ?

สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) สมัยเมื่อบวชใหม่ได้ ๑ พรรษา ก็ได้ตามหลวงพ่อบริเริ่มไปวัดปากน้ำตั้งแต่เริ่มต้น ท่านได้บันทึกเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า

“...งานเบื้องต้น หลวงพ่อบริเริ่มได้ประชุม พระภิกษุ สามเณร ที่อยู่เดิมและมาใหม่ ท่านให้อาวาทยปรับความเข้าใจแก่กันว่า

เจ้าคณะอำเภอส่งมาเพื่อให้รักษาวัด และปกครองตักเตือนว่ากล่าวผู้อยู่วัดโดยพระธรรมวินัย

อันจะให้วัดเจริญได้ ต้องอาศัยความร่วมมือเพียรและเห็นอกเห็นใจกัน จึงจะทำความเจริญได้

ถีนี่ไม่คุ้นกับใครเลย มาอยู่ที่นี่เท่ากับถูกปล่อย โดยไม่รู้ว่าจะหันหน้า

ไปฟังใคร เพราะต่างไม่รู้จักกัน แต่ก็มั่นใจว่าธรรมที่พวกเราปฏิบัติตรงต่อพระพุทธโอวาท จะประกาศความราบรื่นและรุ่งเรืองให้แก่ผู้มีความประพฤติเป็นสัมมาปฏิบัติ ธรรมวินัยเหล่านั้นจะกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไป

พวกเราบวชกันคนละหลายๆ ปี ปฏิบัติธรรมเข้าขั้นไหน มีพระปาฏิโมกข์เรียบร้อยอย่างไร ทุกคนทราบความจริงของตนได้

ถ้าเป็นไปตามแนวพระธรรมวินัย ก็น่าสรรเสริญ

ถ้าผิดพระธรรมวินัย ก็น่าเศร้าใจ เพราะตนเองก็ติเตียนตนเองได้ เคยพบมาบ้าง แม้บวชตั้งนานนับเป็นสิบๆ ปี ก็ไม่มีภูมิจะสอนผู้อื่น จะเป็นทีฟังของศาสนาก็ไม่ได้ ได้แต่อาศัยศาสนาอย่างเดียว ไม่ทำประโยชน์ให้เกิดแก่ตนและแก่ท่าน ชำร่ายยังทำให้พระศาสนาเศร้าหมองอีกด้วย บวชอยู่อย่างนี้เหมือนตัวเสฉวน จะได้ประโยชน์อะไรในการบวชในการอยู่วัด

ฉันมาอยู่วัดปากน้ำ จะพยายามตั้งใจประพฤติให้เป็นไปตามแนวพระธรรมวินัย พวกพระเก่าๆ จะร่วมกันก็ได้ หรือจะไม่ร่วมด้วยก็แล้วแต่อัธยาศัย ฉันจะไม่รบกวนด้วยอาการใดๆ เพราะถือว่าทุกคนรู้สึกผิดชอบด้วยตนเองดีแล้ว

ถ้าไม่ร่วมใจ ก็ขออย่าขัดขวาง ฉันก็จะไม่ขัดขวางผู้ไม่ร่วมมือเหมือนกัน ต่างคนต่างอยู่ แต่ต้องช่วยกันรักษาระเบียบของวัด คนจะเข้าจะออกต้องบอกให้รู้ ที่แล้วมาไม่เกี่ยวข้อง เพราะยังไม่อยู่ในหน้าที่ จะพยายามรักษาเมื่ออยู่ในหน้าที่...”

เมื่อได้อ่านโอวาทของหลวงพ่อก็คงจะพอใจอัธยาศัยของท่านว่าเป็นคนจริงเพียงไร

เหตุการณ์ภายในวัดปากน้ำ มิได้สงบราบรื่น แต่หลวงพ่อก็ยังมุ่งมั่น ปรับปรุงดูแลวัดให้เจริญก้าวหน้า ทั้งด้านความเป็นอยู่ต่างๆ ในวัด และการอบรมสั่งสอนภิกษุสามเณร ตลอดถึงคฤหัสถ์ ชาวบ้านทั่วไป ในขณะที่ท่านดูแลวัดปากน้ำ กำลังเจริญก้าวหน้าดี เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้นที่วัดปากน้ำ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถระ) ได้บันทึกไว้ว่า

“...เมื่อ พ.ศ.อะไร ผู้เขียนจำไม่ได้ เกิดเรื่องอาชญากรรมขึ้นในวัด วันนั้นพระกมล ศิษย์ที่ถูกใจของท่านในด้านเทคโนโลยี และด้าน ปฏิบัติขั้นดีได้เทศนาหัวข้อธรรมเกี่ยวแก่พระกรรมฐานอยู่ หลวงพ่อฟัง อยู่ด้วย เมื่อเสร็จการอบรมแล้วประมาณเวลา ๒๐.๐๐ น. ต่างกลับยัง ที่พักของตน มีผู้ลอบสังหารหลวงพ่อดปากน้ำที่หน้าศาลาการเปรียญ ขณะที่ท่านออกมาจากศาลาจะกลับกุฏิ ผู้ร้ายใช้ปืนยิงท่านถูกจิวรท่าน ทะลุ ๒ รู ยิงนายพร้อม อุบัติจากผู้ติดตามหลังถูกที่ปากทะลุแก้ม เป็น บาดแผลสาหัส แต่ไม่ถึงแก่กรรม ท่านรอดมาได้ที่น่าอัศจรรย์...”

แม้จะพบกับอุปสรรคหลายอย่างในการดูแล พัฒนาวัดปากน้ำ แต่หลวงพ่อก็มิได้ ย่อท้อ ท่านทำนุบำรุง ดูแลกิจการภายในวัดให้เป็นไปได้ด้วยดี จนเจริญก้าวหน้าเป็นที่ ยอมรับของทั้งพระ ชวาบ้าน และราชการ

อะไรเป็นสาเหตุให้ท่านผ่านพ้นอุปสรรค อันตรายเหล่านั้นมาได้ หลวงพ่อได้เล่า ให้ฟังไว้ในเทศนาของท่าน เมื่อวันที่ ๑๘ พ.ย. ๒๕๔๗ ในเวลาที่ท่านได้มาอยู่วัดปากน้ำ แล้ว ๓๗ ปี ดังนี้

“...มาอยู่วัดปากน้ำนี้ ไม่ใช่พอดีพอร้าย พอมาอยู่วัดปากน้ำ เท่านั้นแหละ เขาไม่ยอมกันทั้งบ้านทั้งเมือง พระในวัดก็ไม่ยอมทั้งนั้น (ไม่ยอม) ผู้มาอยู่ผู้เทศน์นี้แหละ

พุทโธเอ๊ย ที่ฟังของตัวไม่รู้จัก จะไปกีดกันผู้เป็นที่ฟังของตัวให้ไป เสีย แล้วจะไปฟังอะไร

นี่เราจะทำอะไร

นี่ข้าไม่สู้ แล้วข้าก็ไม่หนี ทำดีอันใดอันหนึ่ง ทำอะไรก็ทำจนสุด ความสามารถของตัว

จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่านี่แน่ ผู้ไม่สู้ ไม่หนี เป็น อย่างนี้แหละ เป็นประโยชน์ไม่ใช่แต่มนุษย์ในประเทศเท่านั้น ฝรั่งเศสค่า ยังเข้ามาเป็นที่ฟัง มาฟังอาศัย มาเล่าเรียนศึกษา แล้วเอาไปประกาศ...”

ศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำทุกท่าน ขอให้ดูหลวงพ่อดท่านเป็นแบบอย่าง

เถิด เรามีครูบาอาจารย์ ผู้เป็นคนจริงเช่นนี้ ควรสักการบูชาเทิดทูนท่านด้วยความภาคภูมิใจในบุญของตัว ที่ได้มาเป็นศิษย์ของท่าน

บางคนได้เป็นลูกศิษย์ บางคนเป็นหลานศิษย์ เป็นเหลนศิษย์ ไม่ว่าจะเป็นศิษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากทางใด ก็ขอให้ได้ศึกษาประวัติชีวิตของท่าน และตั้งใจดำเนินรอยตามปฏิปทาของท่านเช่นเดียวกัน

